

o. De ontmoeting

Op mijn scherm verschijnt een mail van een mij onbekend meisje. Ze stelt zich voor: Manon, meidenwerker, twintig jaar oud, vraagt literatuurtips voor haar werk, meidenwerk. Ze is op mijn spoor gezet door haar supervisor Joop.

Ik klik het bericht weg, dit komt me niet goed uit. Mijn eerste boek is in april uitgegeven en ik wil zo snel mogelijk doorgaan met een nieuw verhaal. Toch blijft de mail in mijn hoofd spoken. Hij maakt mijn oude liefde voor het meidenwerk weer wakker. Hoe zou het er mee gaan?

In mijn archief zoek ik een paar artikelen voor haar op en neem me voor om één keer met haar af te spreken. Dat zou anders lopen.

Het is begin september 2010 als de bel gaat. Een jonge vrouw staat voor mijn deur. Een rond, open gezicht, donker haar in een paardenstaart, een artistieke ketting op haar T-shirt. In de spiegel naast de voordeur zie ik mijn eigen grijze haar.

Op de ronde tafel voor het raam heb ik een stapeltje artikelen klaargelegd die ik vroeger over het meidenwerk heb geschreven en mijn proefschrift *Meisjes in de knel*. Ik schenk thee. Manon klapt haar laptop open en laat foto's van haar werk zien: Manon in bokstenuue, een rij roze bokshandschoenen aan een kapstok, sieraden.

'We gebruiken boksen als hulpmiddel om woede en angst te leren hanteren,' zegt ze. 'Die kettingen maak ik samen met de meiden.'

Op een bijna zakelijke toon vertelt Manon over haar

werk. Het jongerencentrum De Werf begeleidt jongeren met problemen om weer terug te gaan naar school of werk. Op mijn beurt vertel ik over mijn ervaring met meidenwerk, als vrijwilliger, docent en onderzoeker. Het lijkt een gewoon gesprekje zoals ik er zoveel heb gevoerd toen ik docent was, totdat Manon op dezelfde rustige toon zegt: 'Ik ben op mijn zeventiende slachtoffer geweest van een loverboy. Heeft u daar wel eens van gehoord?'

Ik knik en mijn blik glijdt naar buiten waar de toren van de oude dorpskerk half schuilgaat achter het hoog opgegroeide maïs.

'Ik heb een tijdje op de Wallen gewerkt. Nu begeleid ik meisjes met net zo'n soort achtergrond,' zegt ze.

In mijn hoofd springen de associaties alle kanten op. Herinneringen aan de seksuele revolutie in de jaren zeventig, met naïeve fantasieën over prostitutie, je mooi maken, achter het raam zitten en seks hebben met wie je wilt. En aan later: krantenberichten over mensenhandel en gedwongen prostitutie. En nu zit ik hier met een meisje tegenover me dat de gewelddadige kant van prostitutie heeft ervaren. Een meisje dat me een foto van zichzelf toont met roze bokshandschoenen aan. In de aanval. Hoe moet ik reageren? Ze neemt me in vertrouwen, wat moet ik daarmee? Dit meisje heeft een weg afgelegd vanaf haar zeventiende op de Wallen tot haar twintigste als meidenwerker. Hoe is het haar in hemelsnaam gelukt om in drie jaar tijd zover te komen? Als een waterstroompje hoog in de bergen, zo welt bij mij bewondering op. Hier wil ik meer van weten.

We nemen afscheid. Manon rijdt weg in haar auto van de zaak.

In december mailt Manon dat ze mijn artikelen boei-

end vindt en er veel aan heeft voor haar meidenwerk.

'Ik volg de cursus Girlpower en hoor allerlei dingen die ik ook in uw artikelen heb gelezen,' schrijft ze en ze nodigt me uit om haar werk in De Werf te komen bekijken.

In januari breng ik haar een bezoek. De Werf is gehuisvest in een tochtig containerachtig gebouw op een overgeschoten stukje land. Manon leidt me rond. In een grote ontvangstruimte naast de zithoek staat een lange tafel. 'Hier lunchen we elke middag met elkaar, de jongeren die in een traject zitten en de begeleiders.' In het kantoor vol bureaus wijst ze me op een poster aan de muur met een gedicht. "Manon" staat eronder.

*Schrijven geeft een boodschap
Dichten is gevoelig
Dichten is confronterend
Dichten is in een kleine zin veel zeggen
Taal is geschreven of gesproken
Taal is verwoorden van je emoties
Taal is je boodschap overbrengen
Schrijven is het verwerken van gebeurtenissen
Schrijven is het verwerken van je emoties
Schrijven is kijken in de spiegels van je ziel.*

'Schrijf je?' vraag ik.

'Ja, we krijgen hier schrijfles, om te leren ons gevoel te uiten.'

We lopen verder. Tegen een muur in de gang staat een werkbank en daarboven planken met potjes kralen en sierkettingen. Verderop in de gang een keukentje en een paar kleine kantoortjes. Ze opent een deur. Alles ziet er opgeruimd uit. Geen uitpuilende kasten en sta-